

Familie DE JONG – DE WIT Dienen om te verdienen

Ton de Jong

Dienen om te verdienen

Dienstmeiden en dienstknechten

Tussen 1913 en 1926 kregen Jaon en Hannemarie de Jong vier zonen en vijf dochters. Zij volgden nauwelijks voortgezet onderwijs. Werken dus, maar op de boerderij op 't Winkel hadden zij genoeg aan één of twee meewerkende zonen en één dochter als manusje van alles in het huishouden. De anderen gingen dienen. Zij hoorden tot het grote leger van dienstboden en knechten die zich van jaar tot jaar 'verhuurden' en inwoonden bij het gezin waar zij dienden.

Udenhout hield de constante stroom van komende en vertrekkende inwonende dienstboden (dienstmeiden én dienstknechten) vanaf 1871 bij in een apart register. De gemeenten waren verplicht te registreren maar niet om dat in een aparte boekhouding te doen. Udenhout deed het wel. De registers van 1871 tot 1920 zijn openbaar en in te zien op de site van het Regionaal Archief Tilburg. In die periode van vijftig jaar zijn 4322 dienstboden (m/v) ingeschreven. Zij kwamen natuurlijk vooral uit Udenhout zelf en de omliggende plaatsen, maar ook uit onder meer Duitsland, België, Frankrijk en zelfs Canada en Indonesië. Lang niet iedereen kwam in de registers terecht. Weliswaar was het hoofd van het huisgezin verplicht om dienstboden binnen een maand te melden bij de gemeente, maar daar werd nogal de hand mee gelicht, vooral bij korte betrekkingen.

Het grootste deel betrof ongetrouwde jongemannen en meiden die tot hun huwelijk gingen dienen. Vaak bij familie. Er waren ook vrijgezellen die een groot deel van hun werkzame leven inwoonden bij hun werkgever. Op het kasteel, bij renteniers, bij de pastoor, bij fabrikanten, kortom bij de bovenlaag van de samenleving. Drie inwonende knechten en dienstmeiden was geen uitzondering.

Herinneringen aan het dienen

Zuster Tarcisia de Jong (1924) reconstrueert bij wie haar broers en zussen zoal gingen dienen. Het is een ingewikkeld schema. De een kwam weer thuis werken, de ander vertrok. Zelf werkte zij – toen nog als Cor de Jong – vanaf 1942 bij Piet en Dien van de Pas in de Capucijnenstraat. Zij was toen 18 jaar. “Nee, ik was zeker geen sloofje. Een dienstbode, niet meer en niet minder. Slecht trof ik het daar niet. Het was een jong gezin in goeden doen. Ik kreeg een ledikant, thuis hadden we nog bedsteeën. Het was maar een kwartier lopen van huis, maar toch mocht ik alleen op zondagmiddag naar 't Winkel. Als dienstmeid had ik kost en inwoning, mijn was werd bij Van de Pas gedaan”. Veel was dat niet. Een doordeweekse en een zondagse jurk, schorten, een paar kousen en één keer per week schoon ondergoed. Een toilettas had zij niet, evenmin een tandenborstel. De bezittingen werden bewaard in de meidenkist die meeging wanneer je ergens ging dienen.

Anna de Jong ging dienen bij Janus Verhoeven aan de Haarensbaan (d'n Ouwe Meulen). Zij vertelde daarover in 1990: “Het waren goei boeren, daar kon ik leren hoe het huishouden moest worden gedaan, vonden ze thuis. Ik begon in mei maar was er al twee keer met ons vader geweest. Een keer in de winter op de kaoikes (kaantjes= uitgebakken reusel) en nog een keer met Pasen. Er werd niet aan mij gevraagd of ik het goed vond. Je ging er gewoon zonder zeuren naartoe”.

Bij Verhoeven was het vroeg dag. Anna moest eerst mee melken en dan het huishouden doen. Om de veertien dagen mocht ze op zondagmiddag naar huis, maar wel voor den donkere en voor het melken weer terug. Anna heeft er vijf jaar gediend. Volgens traditie vroeg Janus met Allerheiligen of zij nog een jaar wilde blijven. Dat was ruimschoots op tijd. Het 'huurjaar' liep van mei tot mei. Kwam die vraag in november niet, dan moest de dienstbode vrezzen dat de betrekking niet werd verlengd.

De verdiensten (de 'huur') liepen sterk uiteen. Leeftijd en soort werk waren belangrijk, maar ook de status van het gezin waar zij werkten. Van Cor en Anna de Jong weten we dat zij 45 gulden in de drie maanden 'huur' kregen en een kwartje zakgeld per week. Cor de Jong ontving bovendien nog 3,50 gulden per drie maanden die Van de Pas eigenlijk als zegels moest plakken voor de ouderdomsverzekering. Hij keerde die voorziening liever meteen uit. De huur werd thuis afgedragen. Een eigen spaarbankboekje hadden zij niet. De ouders spaarden om de kinderen bij hun huwelijk 'op scheut te helpen'. "Toen ik intrad bij de Franciscanessen vond ik het raar dat ik 1000 gulden mee moest brengen. Het was een beetje de omgekeerde wereld. Hard werken in het klooster en nog geld bijbrengen ook."

Dag en nacht met leeftijdgenoten in hetzelfde huis wonen, leidde nogal eens tot amoureuze avonturen die uitmondten in ongewenste zwangerschappen, vaak gevolgd door een gedwongen huwelijk. Meestal werd er gezwegen, zeker als het familie betrof.

Zuster Tarcisia verhaalt hoe broer Jo (1917-1990) werd opgeroepen als getuige toen hij bij oom Dorus de Laat op het Hooghout diende (van zijn vijftiende tot zijn tweeëntwintigste jaar) als knecht. Hij zou wellicht meer weten van de innige relatie van de buurjongen met de meid waaruit een zwangerschap voortkwam. Zonder moeite lepelt Tarcisia andere voorbeelden op van verkeringen met en tussen dienstmeiden en knechten. "Er werd schande van gesproken, maar lang duurde dat niet. Het leven ging verder."

Zus Tonia diende jarenlang bij gegoede boer Knillis van de Ven in Helvoirt. Voor Tarcisia was dat een welkom vakantieadresje. Achter op de fiets bij grote broer Kees en na twee nachten slapen weer terug naar 't Winkel. Meer vakantie had zij niet.

Jaon en Hannemarie de Jong hebben toen zij zelf in de kleine kinderen zaten nooit een knecht of meid gehad. Er was volop burenhulp en toen het door ziekte even te veel werd voor Hannemarie werden een paar kleine kinderen even ondergebracht bij familie. Problemen werden zelf opgelost. De verzorgingsstaat moest nog geboren worden.

De familienaam De Jong

Met de achternaam De Jong ben je gauw klaar, zou je denken. De Jong(e) kan junior betekenen, maar het gebeurde vaak dat vader en zoon dezelfde voornaam hadden en zelfs ook dat twee broers dezelfde voornaam hadden en er met 'de oude' en 'de jonge' onderscheid werd gemaakt. Zelden is na te gaan hoe en wanneer een familie aan de naam 'De Jong' is gekomen. Bij deze familie kan dat wel. Tot het begin van de zeventiende eeuw werden opeenvolgende generaties van de familie De Jong aangeduid met patroniemen. Achtereenvolgens met Romme (=Rombout), Peters, Reijnen, Hendricks en Floren (Floris). De laatste – Floris dus – trouwde tweemaal en had uit beide huwelijken een zoon die Jan werd genoemd. Op het moment dat Jan de oude ging trouwen moest uitgemaakt worden wie wat kreeg uit de boedel. Floris en zijn vrouw kwamen er zelf niet uit en gingen te rade bij twee wijze mannen uit Loon op Zand, onder wie Dirck Raes van Grevenbrouck, heer van het (nu witte) kasteel. Volgens de akte die door hen werd opgemaakt kreeg Jan de oude een bed met een paar lakens en nog wat huisraad. Verder nog een stuk moer en de turf die daar nog uit zal worden gewonnen. Jan de jonge mocht de ploeg, wagen en de ketels meenemen. Hij wordt daarna in akten aangeduid met Jan Floren de Jong(h)e. Van De Jongh verdween aan het eind van de achttiende eeuw definitief de letter h.

De stamhuizen

De Loonse Molenstraat

In 1528 vindt de erfdeling plaats van de bezittingen van Peter Rommen, de oudst bekende stamvader van de familie De Jong. Zijn zonen Reijn en Rombout krijgen huis, hof, schuur gelegen 'op die Molenstraet'. Hoe lang zal de familie daar dan al gewoond hebben? Misschien vijftig, misschien wel tweehonderd jaar. Tot het eind van de achttiende eeuw hebben nazaten van Peter Rommen in dit stamhuis gewoond. De omvang van de boerderij wisselde per generatie. Volgens de overzichten van geheven belastingen waren het gegoede boeren. Zij konden lezen en schrijven en oefenden bestuurlijke functies uit: borgemeester, armenmeester.

De Loonse Molenstraat is een zeer oude buurtschap op vruchtbare grond. De grens van Loon op Zand en Udenhout liep van noord naar zuid midden over de weg. Vanaf de splitsing met het Moleneind was de straat de grensscheiding tussen Udenhout en Tilburg. Aan de Loonse kant woonden in 1662 ongeveer dertig gezinnen, nu nog maar een handvol. De bebouwing was dus dichter dan nu. Het huidige kruispunt aan het eind van de Loonse Molenstraat (gezien vanaf het zuiden) was het hart van de buurtschap. Daar liep de aloude baan naar Den Bosch langs, dus was er behoorlijk wat verkeer.

Dicht bij dit kruispunt moet het stamhuis hebben gestaan. Bij de verkoop van de boerderij in 1779 voor 617 gulden aan Cornelis Hamers wordt immers 'de baan' als noordelijke begrenzing aangegeven.

De Kraan in Enschoot

Na de verkoop van de boerderij en naastgelegen huisje duikelde de familie door voortijdig overlijden en ander malheur in het armoedegat. Van trotse boeren waren het dagloners en arbeiders geworden. Zeger de Jong (de voornaam Zeger komen we nog steeds tegen in de familie) kon omstreeks 1800 met zweten en zwoegen een huisje kopen op een halve hectare grond aan de Kraan in Enschoot. Het had slechts één deur en één venster. Op de funderingen ervan is later een nieuw arbeidershuisje gebouwd: De Kraan 88.

Winkelsestraat 13

Na eeuwenlang dicht bij Udenhout te hebben gewoond, ging Josephus de Jong in 1850 als eerste (even) in de gemeente wonen. Van een echt stamhuis was tot 1922 geen sprake. Als pachtboeren wisselden zij regelmatig van boerderij. De boerderij op 't Winkel (Winkelsestraat 29) die Kiske de Jong langdurig pachtte van Martinus van de Pas zou wellicht nog een stamhuis genoemd kunnen worden, maar in de familie geldt Winkelsestraat 13 als zodanig. Jaon de Jong (1880-1965) kocht de boerderij op 3 augustus 1931 'ten herberge van J. Keuninx' in de Capucijnenstraat. De koopsom bedroeg toen 15.010,- gulden. Het was een zeer oude hoeve, herbouwd in 1869, zo bewijst het jaartal aan de achterzijde van het huis. Bij verbouwingen van de stal kwamen fundamenteen bloot die erop wijzen dat de boerderij eerder een andere indeling had. Jaon en Hannemarie moderniseerden in 1931 de boerderij, waarbij 9 hectaren goede landbouwgrond zat. Maar aan de indeling werd toen niets veranderd. De voordeur werd nauwelijks gebruikt. Iedereen kwam door de achterdeur. Via de voorstal kwam men in de geut, een klein keukentje met een pomp en een granieten gootsteen. Vanuit de geut ging men naar de ondiepe kelder die niet waterdicht was. Er stond soms wel 10 centimeter water in. Naast de bedstee in de herd was de grote schouw met op de rand 12 delftsblauwe borden. Aan de andere kant van de gang bevond zich voorin de slaapkamer van Jaon en Hannemarie en daarachter hun woonkamer/keukentje. Het gezin van zoon Kees met vijf kinderen moest het doen met herd en keuken. Slapen deden zij op zolder. Rond de boerderij stonden een schuur (met een dorsmachine die aangedreven werd door een paard dat op de manegeberg rondjes liep), een schop (voor de varkens en het paard), de loods (voor koren en gereedschap), bakhuis, kippenhokken en een plee met een kijkgat. Gezond, duurzaam en lekker was de oogst uit de boomgaard rond de boerderij met vele oude rassen appels, peren, kersen, bessen, pruimen en perziken. En natuurlijk een grote moestuin met een veldje rabarber waarop in de winter de inhoud van de plee werd

gekwakt. De windhoos van 11 juli 1984 vaagde de boomgaard nagenoeg weg, evenals de authentieke Vlaamse schuur die zo kort op de weg stond dat er al eens iemand tegenaan was gereden.

Oudste zoon Kees de Jong boerde er van 1954 tot 1980, waarna Gerard het stokje overnam. Hij specialiseerde zich in de varkenshouderij. Het woonhuis is opnieuw gemoderniseerd.

Familieverhalen

Missiebusjes

In Jaon en Hannemarie weerspiegelde zich het Rijke Roomsche Leven op een manier die weinig nuances toeliet. Hannemarie ging toen zij tachtig was nog bijna dagelijks te voet naar de kerk in Biezenmortel, waar door de aanwezigheid van de Paters Kapucijnen de Kerk nadrukkelijker aanwezig was dan elders. De hemel moest je verdienen met veel bidden en hard werken. Zij gingen –het waren natuurlijk ook dagjes uit- naar Handel, Kevelaer, Meerseldreef, Bokhoven, Boxtel en Hakendover. Op wat latere leeftijd had Jaon tijd om mee te doen aan retraites en om geld op te halen voor de broederschappen. Voor het Apostolaat der Hereeniging, St. Pieterspenning (6 cent per persoon per jaar), de Broederschap van de Heilige Rochus, maar vooral die van Hakendover. Hij verzamelde de inhoud van missiebusjes, elk jaar één keer, bij dertig huishoudens in de buurt. De inhoud varieerde nogal. Bij sommigen zat er maar een enkele gulden in, maar bij Adrianus van Loon 22,58 gulden. Zijn rondgang was meteen een prima manier om de sociale contacten te onderhouden.

Noten tellen

Alles wat geld op kon brengen werd verkocht. In een goed notenjaar brachten de notenbomen op 't Winkel enkele tientjes op en dat was mooi meegenomen. Tot op hoge leeftijd was dit een klusje voor Jaon. Hij raapte en telde de noten. Dat deed hij door na elke honderd noten er eentje in een apart mandje te gooien. De rekensom was aan het eind dan snel gemaakt. Over manden gesproken, die vlocht Joan zelf. Met wilgentenen die naast de 'moos' groeiden. Je had schilmandjes, eierkorven en aardappelmanden. Ook Hannemarie werkte nog mee toen zij boven de tachtig was. Onder meer door de bessen te plukken van de 30 struiken die rond de boerderij stonden. De bessen werden in kistjes van tien kilo naar de veiling gebracht.

Feest

De gouden bruiloft op 7 mei 1962 was een fantastische gebeurtenis, die een onuitwisbare indruk maakte. Achter het huis werd een grote tent neergezet en in het deel van de stal waar 's winters de mangelpoeën lagen, stonden kratten limonade, honderden broodjes, bier en sterke drank. Er werd provisorisch een noodkeuken ingericht en voor het huis waren prachtige bogen geplaatst met 'Hulde aan het gouden paar'. De versierde dennenboomjes stonden tot ver op 't Winkel.

Al vroeg -het was een prachtige lentedag- kwamen de twee zusters aan. Een ontroerende gebeurtenis want het was voor Gerardini negentien en voor Tarcisia veertien jaar geleden dat ze 'thuis' waren geweest. Jaon en Hannemarie wachtten ze op, Jaon in jacquet, Hannemarie in Brabantse klederdracht met een indrukwekkende poffer op haar hoofd. De familie had zich nog maar net voor de boerderij verzameld toen een zwarte limousine aan kwam glijden met een grote kroon op het dak waaraan witte linten waren geknoopt die vastgehouden werden door lieflijk geklede bruidjes. De stoet met voorop twee knapen uit de buurt, die een bord vasthielden met de jaartallen 1912 en 1962, zette zich in beweging naar de kerk van Biezenmortel. Dat is een tochtje van twee kilometer. Een mooie lengte om volop te genieten. Een ritje van een paar honderd meter zou zonde zijn geweest van het vele werk dat aan de aankleding van deze feestelijke stoet was besteed. De mis was plechtig en de gardiaan hield een warme preek. Weer op 't Winkel maakte het organiserende buurtcomité zijn opwachting. Er waren tientallen cadeaus, waaronder twee elektrische stoven en een

elektrische deken. Veel fruitschalen ook. De genodigden zaten aan lange tafels met witte tafelkleden waarop sigaretten en sigaren voor het grijpen stonden. Naast Jaon en Hannemarie zaten Tarcisia en Gerardini. Opzij keek Theo van Iersel, hoofd van de lagere school, toe. Natuurlijk moesten alle kleinkinderen iets voordragen. Als beloning kregen ze van oma een reep chocolade. De harmonie bracht een serenade, voor het huis werd de groepsfoto gemaakt. Nee, het is geen nachtwerk geworden en zeker geen dronkemansgelag, dat paste niet bij het bruidspaar. Om een uur of elf was het feest gedaan. "Ut is mooi gewist", zei Jaon, "morgen moet er weer gewerkt worden". Op de wijze van 'Schiet 'm maar kapot' zong buurman Marinus Bertens een lied van zestien coupletten waarin alle bewoners van 't Winkel de revue passeren. Het lied eindigde met het volgende spannende verhaal:

De zog

*En het gauwe paor vergeten we nie
Het is iets van Jaon en Hannemarie
Het was ten tijde van de mof
Haj Jaon de Jong een grote zog
Die was bestemd al veur den dood
Mer och de slachter hai geen lood
Hij zee wat vangen we daor mee aon
We moeten er iets op vinden gaon
Mer ze mog maoken geen geluid
Ik sla ze mee unne haomer op der snuit
Want kwèke mag ze verdomme niet
Dan heurt de buurt het in een, twee, drie
Mer o, die zog die was zo taai
Het bleek te zijn een heel karwei
En Jaon die zee het wordt een ramp
Ik zit zo in het concentratiekamp
Ze brulde alles bij elkaar
Net iets te hard veur smokkelwaar
Hij mepte hur flink op hurre kop
Blauw plekken stonden er overal op
En mee een verschrikkelijk geluid
blies ze hurre leste adem uit
En Jaon die zee des is de leste keer
Dè doe ik heel mijn leven niet meer*

De stamreeks

- I. Peter Rommen (Loon op Zand, omstreeks 1450)
- II. Reijn Peter Rommen (Loon op Zand, omstreeks 1450) x Peternelle van de Weij
- III. Hendrick Reijn Peter Rommen (Loon op Zand, omstreeks 1515) x De Weert
- IV. Floris Hendrick Reijnen (Loon op Zand, omstreeks 1540) x1 Adriana Oerlemans, x2 Magdalena Pruijssers
- V. Jan Floris Hendrick de Jonge (Loon op Zand, omstreeks 1580) x1 Adriana van Hemert, x2 Anna Couwenberch
- VI. Jan Jan de Jongh (Loon op Zand, 1626) x1 Barbara Span, x2 Anna Peters
- VII. Adriaan Jan de Jongh (Tilburg, 1675) x Maria Roefs van Ingen
- VIII. Adriaan Adriaan de Jongh (Loon op Zand, 1714) x Mechel van de Ven
- IX. Joost Adriaan de Jongh (Loon op Zand, 1744) x Joanna Zeger de Jong
- X. Zeger Joost de Jong (Tilburg, 1779) x Anna Jansen
- XI. Joost Zeger de Jong (Enschot, 1810) x Wilhelmina van Zon
- XII. Cornelis de Jong (Udenhout, 1853) x Jans de Wit

Het gezin van Kiske de Jong en Jans de Wit

	Naam	Geboren	Huwelijk	Overleden
1	Wilhelmina (Mina) (Berkhoek)	3 mei 1878 Biezenmortel	Jan van den Bersselaar	24 februari 1974 Udenhout
2	Adrianus (Joan) (‘t Winkel)	9 juni 1880 Biezenmortel	Hannemarie de Laat	3 februari 1965 Udenhout
3	Johannes (Jan)	21 januari 1882 Biezenmortel	Cornelia van Haaren	8 oktober 1971 Oisterwijk
4	Josephina Hendrika (Drika)	19 april 1884 Biezenmortel	Hendrikus Vermeer	19 oktober 1959 Tilburg
5	Josephus (Sjef)	16 oktober 1885 Udenhout	Johanna van Sprang	25 december 1960 Boxtel
6	Anna Cornelia (Kee)	7 november 1887 Udenhout	Henricus van de Wouw	27 augustus 1964 Berkel-Enschot
7	Johannes Cornelis (Kees)	10 maart 1890 Berkel	Lamberta van Remunt	22 december 1963 Tilburg
8	Zegerus Wilhelmus (Willem) (Schoorstraat)	22 juli 1892 Udenhout	Elisabeth van der Loo	19 november 1970 Udenhout
9	Adriana Maria (Jans) (Slijkhoef)	20 april 1895 Udenhout	Willem van den Bersselaar	13 januari 1969 Udenhout

Familieleden

De verloren zuster

Voor een familie-onderzoeker is het nogal frustrerend wanneer iemand spoorloos in de geschiedenis verdwenen lijkt te zijn. Wanneer je in de zeventiende eeuw bezig bent is het nog wel te hebben, maar in de negentiende eeuw kunnen mensen niet zomaar verdwijnen. Burgers werden toen al van de wieg tot het graf op vele manieren geregistreerd. Toch verdween Adriana de Jong lange tijd van de radar. Zij was een zus van mijn overgrootvader Kiske de Jong. Zij hadden nog een broer Zeger, een zus Maria en een broer Johannes. De kinderen waren als wezen achtergebleven na het menselijk drama dat zich in 1861 en 1862 voltrok in het pachtboerderijtje aan de Belvert in Haaren. Vader Josephus de Jong stierf in 1861, moeder Wilhelmina van Zon een jaar later. Het echtpaar liet vijf kinderen na in de leeftijd van 1 tot 12 jaar. Zij werden verdeeld ondergebracht bij burens en familie. Zeger vertrok naar Turnhout om in te treden als broeder-jezuïet en stierf in 1923 in een klooster van de Jezuiten in de buurt van Gent. Adriana verdween in het niets, leek het. Niemand uit de familie kon zich ook maar iets van haar herinneren. Tot zij onlangs opdook in de gedigitaliseerde reconstructie van het Haarens bevolkingsregister dat in de Tweede Wereldoorlog als voorzorgsmaatregel begraven is en daar in 1944 zwaargehavend uit kwam. Adriana bleek bij de burens te zijn opgegroeid. Zij vertrok op 26 oktober 1880 naar Antwerpen waar zijn intrad bij de Soeurs de Notre Dame de Namur, gevestigd aan de Keizerstraat. Het is niet moeilijk raden waarom Adriana uitgerekend naar Antwerpen is gegaan. Broeder-jezuïet Zeger was in 1880 kok van het Jezuietencollege in die stad en zal de soeurs ongetwijfeld bij Adriana hebben aanbevolen. Dat was op zich geen slecht advies. De congregatie maakte in die jaren een gigantische groei door en stortte zich wereldwijd op het onderwijs aan meisjes/vrouwen, vanaf de kleuterschool tot en met universitair onderwijs en volwasseneneducatie. In 2007 telde de congregatie nog 1800 leden en werden er wereldwijd 626 onderwijsinstellingen en kloosters aangestuurd. Soeur Ann Elisabeth de Jong is

overleden 25 juni 1914 in Visé, vlak onder Maastricht. Zij heeft net niet het vernietigende bombardement van de Duitsers op Visé meegemaakt.

Kiske en Jans

De Tilburgse kunstenares Nel Donkers heeft aan de hand van een oude foto Kiske de Jong mooi geportretteerd. Hij verdient postuum die aandacht ook wel. Want Kiske is een icoon in de familie. Niet vanwege hoge bestuursfuncties of grote rijkdom, maar omdat hij na een moeilijke jeugd (op negenjarige leeftijd was hij wees) samen met zijn vrouw Jans negen kinderen zonder hulp van anderen grootbracht en zich op zijn pachtboerderij prima wist te redden. Die negen kinderen hebben in Udenhout en omgeving ook weer veel kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen gekregen. Kiske en Janske moeten inmiddels honderden, misschien wel een paar duizend, nakomelingen hebben. Het echtpaar sleet de oude dag in een huisje aan de Groenstraat dat nu het nummer 46 draagt. Ze waren op een paar maanden na zestig jaar getrouwd toen Kiske op 31 januari 1937 overleed. Jans ging naar Sint Felix waar zij in 1949 op 94-jarige leeftijd afscheid nam van haar kinderen. Toen zij in de Groenstraat op grootse wijze hun gouden bruiloft vierden, hingen de buurtbewoners een bord op hun huisje met:

*Hier viert feest een gouden echtpaar
Een voorbeeld voor een groot gezin
Hooft eens hoe zij zich verheugen
Nu alle kinderen boeren zijn.*

Blauwachtig bloed

De belangrijkste inwoners van Loon op Zand waren de heren en vrouwen van het kasteel. En zoals wel vaker gebeurde reed de heer een scheve schaats en kwamen er buitenechtelijke kinderen. Voorvader Floris van de familie De Jong trad rond 1600 in het huwelijk met Magdalena Pruijssers, dochter van Maria van Grevenbrouck. Zij was een dochter van Adriaan van Grevenbrouck (schout van Venloen), buitenechtelijke zoon van heer Raes van Grevenbrouck, uit een oudadellijk geslacht. De familie bezat onder meer de Heerlijkheid Venloen en woonde op het kasteel, dat in 1777 vervangen werd door het huidige Witte Kasteel. In de loop der tijden heeft dit kasteel onderdak geboden aan tal van hoge gasten, waaronder keizer Karel V. Weinig bekend is dat ook dichter-diplomaat Christiaan Huygens een deel van zijn jeugd hier doorbracht. Hij ging zelfs op school in Loon op Zand, waar hij 'bij naaste verwanten' onder voogdij was, zoals hij zelf in zijn autobiografie noteerde. Ongeveer even oud als voorvader Floris was kasteelbewoner Floris van Grevenbrouck. Zou die zelden voorkomende naam gekozen zijn als teken van respect voor de heer van Loon op Zand?

Bas-bariton

Een aanstormend talent is Alexander de Jong al niet meer. Hij is als bas-bariton een gevestigde naam in de Nederlandse klassieke-muziekwereld. Hij rondde in 2016 zijn zangstudie af aan het Conservatorium te Tilburg, waar hij al belangrijke rollen zong. Tijdens zijn studie werd Alexander genomineerd voor de prestigieuze Jacques de Leeuw-prijs voor jonge muzikale talenten. Alexander trad in 2018 op bij het Grachtenfestival in Amsterdam. Hij volgde masterclasses bij bekende namen in binnen- en buitenland en in het seizoen 2018/2019 was hij jong talent bij De Nationale Opera. Deze achterkleinzoon van Jaon de Jong is in 1993 in Oisterwijk geboren als zoon van Ad de Jong en Doreth Anker. Zijn grootvader was Harrie de Jong van de Gommelsestraat.